

SON KALE

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

SON KALE

Ahmed Gnbay Yıldız

TİMAŞ YAYINLARI | 4188
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 213

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

EDİTÖR
Ayşe Tuba Ayman

KAPAK FOTOĞRAFI
Debra Lill / Trevillion Images

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

1. BASKI
Mart 2017, İstanbul

4. BASKI
Haziran 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-2514-5

TİMAŞ YAYINLARI

Cağalođlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT

Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No:32
Mahmutbey - Bağcılar/ İstanbul
Telefon: (0212) 446 38 88
Matbaa Sertifika No: 44011

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Anılarını hatırladıkça üzerlerini küllendirmek
istediklerimiz değil,
Onları yâd ederken onurlandırıp gülümsetenlerini
yaşayanlar, bu âlemde hoş bir seda bırakarak
gidenlerdir...

Aşk ve Vatan

Bir televizyon kanalında, “aşk” üzerine hazırlanan söyleşi programına üç yazar davet edilmişti.

Sunucu, sıra ile konukların ikisine sorusunu sorup cevabını aldıktan sonra sıra üçüncü yazara, son romanı *Kalbe Yürüyüş*’le dikkatleri üzerine çeken Haluk Yalçın’a gelmişti.

Haluk Yalçın henüz otuz iki yaşlarında, merakla takip edilen bir yazardı, hayranları vardı. Bekâr ve yakışıklıydı. Ortalarda çok fazla gözükmeyen, edebiyat dünyasının takdirle karşılanan ender yazarlarından biriydi. Son günlerde yeni romanıyla gündemdedi.

Çok izleyicisi olan bir televizyon kanalındaydı program...

Saat yirmi üç otuzu gösteriyordu. Sunucu Haluk Yalçın’a dönüp aynı soruyu ona da sormuştu:

“Haluk Bey hazin bir aşkın hikâyesini anlattığınız son romanınız *Kalbe Yürüyüş* büyük ilgi gördü. Günümüz dünyasının dizileri, sinemaları romanları ve öyküleri olsun, isimlerinden tutun başlangıcından sonuna kadar aşk...

Diğer konuklarıma sordum ve onlar kendilerine göre aşkı anlattılar. Şimdi sıra sizde, aşkı tarif eder misiniz desem?..”

Keyfi yoktu Haluk Yalçın'ın. Gözlerindeki ışıklarda hüznün demlenişi vardı sunucunun sorusunu dinlerken... Sesi öyle hassas öyle duyarlıydı ki boğazında düğümler atıyordu kuruyan dudaklarının arasından süzülen tek kelime:

“Aşk!..” diye mırıldanışı yanardağları barındırıyordu dokusunda...

Sadece ona soru soran sunucu değil, ekran başında onu izleyenler de nasıl bir cevap vereceğinin heyecanıdaydı...

Herkes kendisine de soruyor olmalıydı aynı soruyu:

“Sahi, aşk neydi?”

Esengül Akıncı, Haluk Yalçın'ın koyu takipçisi genç bir kızdı. O, aynı zamanda ülkenin tirajı en yüksek gazetelerinden birisinde hatırı sayılır bir köşe yazarıydı... Arada sırada ünlülerle yaptığı röportajlar gazetecilik başarısını ön plana çıkaran unsurlardandı.

Henüz yirmi altı yaşındaydı Esengül. *Kalbe Yürüyüş*, romanı ses getirince telefon numarasını yayıncısından alıp Haluk Yalçın'la röportaj yapmak için defalarca aramasına rağmen yakın bir tarih için kendisinden randevu alamamanın üzüntüsünü yaşıyordu. Esengül Haluk Yalçın'a ait ne varsa araştırmış, sorularını hazırlamıştı, ama çok istediği söyleşinin gününü bir türlü alamamıştı ondan.

Çok güzel bir kızdı. Talipleri çoktu, ama onun gönlünde başka bir senaryonun hiç değişmeyen sahneleri vardı son günlerde. Ve o sahnelerin değişmeyen aktörü...

Haluk Yalçın'ı çok yakıştıyordu kendisine... Edebiyat meraklısı değil, sevdalısıydı Esengül. Köşe yazılarında başarılıydı. O da bir romana başlamış, ama henüz sonuca ulaşamamıştı. Ünlü bir yazar olma sevdalısıydı. Şiirler yazıyordu duygulandıkça. Yarım bıraktığı romanında Haluk'a da yer vermişti.

Garip bir gönül tutulmasını yaşıyordu... Haluk Yalçın'ın gazetelerde resimlerini, ekranlarda yüzünü görmüştü sadece. Kendisini de şaşırtan bir hayal dünyasında yaşıyordu günlerdir... Haluk'la röportaj yapıp ona sorular sormak, tanış olup onunla edebiyat sohbetleri yapabilmek en büyük arzularından biriydi...

Hayal dünyasının aşkları bir garip... Kendisinin varlığından bile haberdar olmayan birisini sahiplenircesine kalbinde yaşatmak!..

Sadece resimlerini gazetelerde, yüzünü ekranlarda birkaç defa görmüş; daha sonra da sesini telefonda duymanın bahtiyarlığını yaşamıştı...

Platonik aşk bile değil!.. Kalbi duygularını lisana döke-meyişi şurada dursun, karşısına çıkıp gözlerine anlam yüklü duygularıyla bile bakamamış, yine de gönül dünyasında çok farklı bir yer vermişti ona...

Bir başkadır hayal dünyasının âşıkları. Onların yüreklerinde sır, akıllarda adı ve sadece hafızalardan silinmeyen resimleri vardır...

Haluk Yalçın, Esengül'ün hülyalarının değişmeyeniydi son günlerde.

Onu ekranda görünce heyecanlanmıştı. Bir sunucu onunla söyleşi yapmayı başarmıştı işte, ama kendisi henüz o saadeti yaşayamamanın gamlısıydı...

Onunla tanışmak, dostluklarını ilerletip yuva kurmak istiyordu Esengül. Yüreğinde tek taraflı efsane bir aşkı büyütme başlamıştı günlerdir. Ulaşılamaz biri olmuştu Haluk Yalçın Esengül için. Gecelerin öyküsü olmuştu gönlünde ve uyku tutmayan gözlerinin önünde...

Onunla birlikte dünyaya seslenmek, edebiyat dünyasında silinmeyen izler bırakmak adına, hayali bir aşkla, yüreğinde büyütme başlamıştı onu.

Gözleri ekrandaydı şu an. O da merak ediyordu sorulan sorunun cevabını...

Haluk Yalçın, “aşk” diye mırıldanmıştı sunucuya bakıp ve diğer konukları bile gülümsetiyordu cevabı:

“Vatan!” demişti Haluk “Önce ahlak, manevi değerlerimiz ve yaşadığımız vatan...”

Sunucu hanımı bile güldürmüştü Haluk’un verdiği cevap.

“Haluk Bey, hepimiz seviyoruz yaşadığımız vatani, orası tamam da ben size *aşk* nedir diye sormuştum?”

Hüzün en demli halindeydi Haluk’un bakışlarında. Değiştirmemişti cevabını:

“Vatan!..” diye mırıldanmıştı yeniden.

Gülmekten alamamıştı genç sunucu kendini:

“Orası malum Haluk Bey... Siz manevi değerlerine bağlı, vatanını milletini seven bir yazarsınız. Şimdi konumuz olan aşka gelelim isterseniz...”

Durdu, derin baktı sunucuya. Esef pırlıtları vardı göz-
lerindeki ışıklarda:

“Ben de onu söylüyorum Derya Hanım. Bir ülke düşünün, içimizdeki satılmışların terör belası, dış güçlerin Türk insanını vatansız bırakma sevdası varken, her gün kahpe kurşunlarıyla dünyayı terk eden vatan evlatları bayraklara sarılarak ağıtlarla uğurlanıyorken, aşk dediğimiz o duygu daha nasıl anlatılsın ki... Vatanı olmayanın yüreğinde aşk denen o nadide çiçek, canhıraş renk ve desenlerini, gönülleri süsleyen duygularla açar mı?

Aşkın iki hali vardır benim dünyamda. Önce büyük vatanın hür ve huzur içinde oluşu, sonra küçük vatanım...”

Şaşırmıştı Haluk sunucuyu:

“Büyük vatanı anladık da, ‘küçük vatanım’ derken?”

“Büyük vatanım, sınırları çizilen ülkem ve üzerinde dalgalanan bayrağım... Küçük vatanım ise ailem ve yüreğimde köşkünü hazırladığım hayat arkadaşım... Aşk, paylaşılması mümkün olmayandır. Büyük vatanım, bütün renkliliğiyle o sınırlar içinde yaşayan insanlarım ve ailem dediğim küçük vatanımdır...”

Hayali âşığı Haluk’un cevabı ekran başındaki Esengül’ü duygulandırmıştı... Konuşmaları not almıştı satır satır. Bunları köşesinde yazacak ve Haluk’a kendini kalemiyle duyuracaktı.

***

Haluk’u uyku tutmamıştı gece. Televizyon söyleşisinden gelir gelmez çalışma odasına geçip bilgisayarının başına oturmuştu.

Yıldızlar...

Yıldızlar gönlümce değil bu gece. Kâbus renginde semalar,
ışığını güneşten alan ay yasta...

Güneş doğacak mı yine gönlümce? Hasretin ardında yine
hasret mi var? Belirsiz...

Bir dünya yaşıyorum ki dudaklarımda buruk ve her
daim yapmacık bir tebessüm... Her sabah taklidi doğuyor
içimdeki güneşin...

Yüreğimde kördüğümle atan, adını koyamadığım hoyrat
bir figan ve bana bu hayatın değişmeyen geleneğini
anlatan duygularım var.

“Alıştığımız şeydi yaşamak,” diyen şair gibi sevdalanıp
sitem edesi geliyor insanların, bir gün ansızın bırakıp
gideceği bu imtihan yurduna...

Yasak arzularımızın çağrısı cazip. İşte o taklidî güneş her
zaman bizleri yanılığa düşürüp teslim almak umuduyla
doğuyor...

Rabbim, imtihanda olduğumun farkındayım. İblis
haramları cilalayıp şirinleştirerek sundukça iradem şaşkın.
Zebun düşürme irademi yasaklanan arzulara.

Sana sığınan kalbime güç ver, cehennem korkusu var
yüreğimde Allah'ım, bana huzurunda iblise yenilginin
utancını yaşatma...

Aşk ki Kâinat'ın Sahibi olan Allah'a yükselişymiş
insanın... Aşkı kendine diyar edenler, gönüllerine haramı
yasak ederlermiş...

“O nasıl aşkmış ki yokmuş vefası,” dedirtme bana
Allah'ım... Kalbe ne zaman leke düşse aşk firar ediyor o
yürekten.

Kasvete kapılıp naz etme gönül, önüne çıkan yokuşlar
biter... Aşk varsa sinede ayrılık olmaz. Gayen çark etmekse
dergâha gelme.

*Ya gerçekçi ol ya da duygularını sorgula ve sadede gel. Eser
Sanatkâr'ına amadedir, bilmez misin?*

Sevda Güneşi

*Aşk yurdunun çiçekleri geç olur,
Yalancı baharda açsa, hiç olur...
Değer verilmeyen kalpten göç olur,
Gönül adandıysa yol dosta gider,
Yürekten yüreğe gül deste gider...*

*O yâr mesken tutsa yaban elleri,
Hoyrat eser başta sevda yelleri...
Sitemden uzaktır aşkın dilleri,
Adanmışsa gönül yol dosta gider,
Yürekten yüreğe gül deste gider...*

*Vefasızlık simgesi mi, dargınlık?
Sevenlerin savaşı mı ayrılık?
Gül solarsa bülbül aheste gider,
Telde ağıt, kahır nefeste gider...*

*Canan firar etse göçün derleyip
Ayrılık bestesi serde sır gider...*

Küçük Vatan

Artık ulaşamaz biri değildi Haluk Yalçın; ama sevenlerinin ve sevmeyenlerinin gözlerinden uzaklaşmayı arzulamıştı ona içinde bulunduğu ortam. O endam aynası olmaktan hoşlanmazdı...

Bir zamanlar gazetelerde yazıları ve röportajları, boy boy fotoğrafları, televizyon ekranlarında renkli edebiyat sohbetleri, kitapevlerinin görüntüye düşürdüğü vitrinlerinde göz kamaştıran kapaklarıyla insanlara gülümseyen eserleri vardı. Oysa şimdilerde Haluk Yalçın'ın yüreğinde iki vatanının da hicranı hüküm sürüyordu...

Neşredilecek yeni kitaplarını hasretle bekleyen sevdalı okuyucuları, edebiyat sohbetlerini canı gönülden özleyenleri vardı, ama Haluk Yalçın eski coşkusunda değildi bugünlerde...

O, kalplere dokunmasını bilen bir yazardı. Eserlerinde yazdığı gibi bir hayatı ve adına leke düşürmemişliğinin akıllardan silinmeyen takdire şayanlığı vardı...

Evlenmişti. Sekiz aylık bir evlilik hayatı vardı. Çocukları canı kadar severdi ama henüz eşinden, "Hamileyim ben," muştusunu alamamıştı...

Eşi, küçük vatandı Haluk'un, Türkiye büyük vatani; o ikisine de yürekten sevdalıydı.

Mesleğinin zirvelerinde kıskanılan bir yazardı. Ne yazık ki hayata karşı duruşundaki mükemmellik, son günlerde haset çığırkanlarının taarruzuna uğradığından, aile bestesindeki huzur, yerini amansız kasırgaların savurganlığına bırakmıştı.

Yeryüzünü sarsan, okyanusları ve denizleri kudurtan, binaları savurup ağaçları kökünden söken amansız bir fırtına, bu defa Haluk Yalçın'ın hayatını yangın yerine çevirmişti.

Uğradığı talihsizliğin karşısında bahtına düşen yalnızlık isyanı değildi.

Suskun ve sabırlıydı... O ne içine düşürüldüğü haksızlık nedeniyle bir açıklamada bulunmuş ne de kendisini sıkıntıya sokan insanı suçlamıştı.

Eşi, aldığı ani bir kararla yuvasını terk edip gitmiş olsa da onun hayat arkadaşıydı, suskunluğu bundandı...

Yalan yanlış haberlere konu olmak yüreğini kahrlandırsa da, üzüntülere gark etse de ailesinin mahremi, sinesinde sır olarak kalmalıydı.

Onu kahreden sadece eşinin vedasız gidişi değil, daha sonrasında gazeteci hanım arkadaşının yaptığı röportajında kendisini linç edercesine suçlayışına anlam veremeyişiydi.

Röportajda isim verilmiyordu, en vurucu cümlesi şöyleydi...

“Onun benden başka iki üç sevgilisi daha vardı... Afedilmez olanı, onlara verdiği değer karşısında beni görmezden gelip basitleştirecek kadar duyarsız kalıştıydı... Dayanamadım!”

Haluk eşinin evini terk edip annesinin kanatları altına çekildiğinde gazeteci arkadaşına verdiği röportajı okuyunca, hayatının şaşkınlığını yaşamış ve acı acı yutkunarak susmayı tercih etmişti.

Artık küçük vatanı yanında değildi. Gazetede okuduklarını hatırladıkça o satırların taşıdığı mana beynini durmaksızın kanatan bir hançere dönüşüyordu.

İşin daha da enteresan yanı, basına arkadaşı vasıtasıyla düşürdüğü bu notun sonrasında annesiyle oturdukları adresi bile terk edip ortadan kaybolmuşlardı. Haluk'un küçük vatanı kayıptı...

Medya haber peşindeydi. Ayrılığa sebep olan sevgililerin kimliklerini tespit edebilmek için amansız bir yarıştaydı basın. Gazeteci Esengül bile kendisine röportaj veren Nihan'a ve annesine artık ulaşamıyordu.

Herkesi şaşırtan bir şey daha vardı: Haluk Yalçın da adresinde yoktu ve ona da ulaşlamıyordu...

Yayıncısı Orhan Aşkın'ın, gözlerden uzak bir sitedeki dairesinde inzivaya çekilircesine sırta kadem basmıştı Haluk. Bir gökdelenin şehri yükseklerden seyrettiren dairesine yerleşmişti. Basından ve herkesten uzak, kahrını sitemlerini ve yalnızlığını orada yaşamaya başlamıştı.

Bir ihtiyacı olduğunda ya da dolaşmak için dışarı çıkması gerektiğinde geceleri tercih ediyordu. Sakal bırakmıştı. Siyah gözlük takıyordu. Kaşlarının üzerine kadar inen şapkasının siperliği, tanınmamasında ona yardımcıydı...

Aslında mutlu sonların sonrasıydı aşkların öyküsünü yazdıran. Beklentili umutlarla uzayıp gitse de günler, asırlardı efsane aşklarda saniyeler...

Haluk henüz otuz iki yaşındaydı... Erken yakalamıştı şöhreti. Onun, zirvelerde olduğu şu günlerinin şaşaalı haberi ydi kulaklarda yankısını, medyada neşrini bulan röportajı...

Tam da çok ses getiren *Kalbe Yürüyüş* romanının coşkulu anlarını yaşayayım, derken eşinin yuvasını terk edip gidişi ve ardından gazetede yayımlanan röportaj hayatının şokunu yaşatmıştı ona. Hayatından gidenler incitmişti yüreğini...

Ay efsane bir tablo gibi duruyordu, gümüş renkli bir gökyüzü vardı bu akşam İstanbul'un semalarında...

En üst kattaki dairesinde, penceresinin kenarında küçük bir masa, üzerinde de defteriyle kalemi vardı.

Gökyüzünün masalsı tablosundaydı efkâr tüten gözleri, defterin sayfasını delercesine dokunuyordu parmaklarının arasında sıkışıp kalan kalemin ucu...

Yıldızlar mahmur ışıklarıyla mücevher parıltısında yaldızlıyorlardı dünyayı. Sokaklar bomboştu gecenin bu saatinde ve karşı binalar karanlıktı. Çok az ışık sızıyordu suskunluğunu koruyan binaların pencerelerinden...

Dalıp gitmişti öylesine. Perişanlığını pekiştiriyordu mehtaplı semalara bakarken kahırlanışı.

Kalemin ucu sayfanın üzerinde çakılıp kalmıştı. Yazamıyordu. Aklında başka şeyler vardı...

Çok büyük bir haksızlıkla karşı karşıya kalmanın kederi vardı gözlerinden süzülen ışıklarda.

O büyük şaşkınlık kanatıyordu yüreğini mehtaplı semaya bakarken...

Ayrılık haberini aldığında, telefonla ulaşan o sesin yankıları dökülmüştü kulaklarına.

Eşinin en yakın arkadaşı gazeteci bir hanım, Esengül Akıncı'nın sesiydi bu...

Günün minesini solmak üzereydi gökyüzünde... Haluk çantasını alıp bürosundan ayrılırken aldığı haberle donup kalmıştı...

Esengül Akıncı arıyordu. Beynine hançer gibi saplanmıştı duydukları:

“Nihan ile konuşmak için size uğrayacaktım. Annesi ile birlikte valizlerini bir taksinin bagajına doldururlarken gördüm onları. Ağlıyordu... Birkaç kelimeyi bile zor konuştuk. Eşiniz evi terk etti Haluk Bey, daha sekiz aylık evliliğiniz var, şaşırtıyorsunuz beni... Şu an onlar Nagehan Anne'nin evindeler...”

Haluk neye uğradığını bilememişti o an:

“Gitmek?..” diye mırıldanmıştı sadece...

Esef doluydu sesi:

“Esengül, kötü bir şaka mı bu?”

Kahırlı bir tepkisi vardı Esengül'ün:

“Hayır! *Kalbe Yürüyüş* romanınızı bitirmiştım. Eşinize o romanın, efsane aşkınızın hikâyesi olup olmadığını sormak için kapınızı çalacakken, karşılaştığım manzaranın ayrılık oluşu hayrete düşürdü beni. ‘Kavga mı ettiniz?’ diye sordüğümde aldığım cevapla şok oldum. Beklemezdim senden bunu ne yalan söyleyeyim!..”

Haluk daha bir vurulmuştu adımlarının donup kaldığı yerde:

“Esengül, biz çok mutluyuz Nihan’la, bu sevimsiz şakayı daha fazla uzatma istersen...”

Azarıcı bir sesi vardı Esengül’ün. Belli ki onun da moralini bozmuştu karşılaştığı manzara:

“Haluk Bey ne şakası? ‘Onun, benden daha fazla önem-sediği iki üç sevgilisi daha var, benimle değil, onlarla bah-tiyar Haluk,’ dedi bana...”

“İnanamıyorum, şöhret başını mı döndürdü senin? ‘Ben-imle Haluk’un hiç ilgisi yok,’ dedirtecek kadar ne yaptın o kadına?”

Telefon yüzüne kapatılmıştı. Haluk ruhsuz robotlar gibi hareketsiz kalmıştı o an. Ayakları çakıldığı yerden kımıldamıyor, nefes bile alamıyordu bunaltısından...

Evlerine geldiğinde Esengül’ün kendisine verdiği haberin şaka olmadığını anlamıştı. Kimseler yoktu ortalıkta; ev ıssız, gönlü yastaydı Haluk’un...

“Başardın sonunda!” diye öfkelenişinin muhatabı az önce kendisiyle dalga geçercesine ayrılık haberini veren gazeteci hanımdı...

Telefona sarılırken ayakta duramayacak kadar halsiz ve bitkindi. Bir kanepenin üzerine usulca bırakmıştı kendini. Nihan’ı arıyordu... Birinci arayışında cevap alamamıştı. İkinci, üçüncü ve hatta dördüncüsünde bile açılmamıştı telefon.